

## KESKUSKOMITEAN JA KESKUSKONTROLLIKOMITEAN HUHTIKUUN YHDISTETYN TÄYSISTUNNON TYÖSTÄ

*Selostus NK(b):n Moskovan järjestön  
aktiivien kokouksessa  
huhtikuun 13 p:nä 1928 \**

Toverit! Äsken päättyneellä Keskuskomitean ja Keskuskontrollikomitean yhdistetyllä täysistunnolla<sup>8</sup> on eräs erikoisuus, joka erottaa sen monista kuluneiden kahden vuoden aikana pidetyistä täysistunnoista. Tuo erikoisuus on se, että se oli täysin asiallinen täysistunto, täysistunto, jossa ei ollut sisäistä puoluetappelua, täysistunto ilman tilanteen kärjistymistä puolueen sisällä.

Päiväjärjestyksessä oli kaikkein ajankohtaisimpia kysymyksiä: kysymys viljanhankinnoista, kysymys Shahtyn jutusta<sup>9</sup> sekä, vihdoin, kysymys Politbyroon ja Keskuskomitean täysistunnon työsuunnitelmasta. Kysymykset, kuten huomaatte, ovat sangen vakavia. Ja kuitenkin, siitä huolimatta, keskustelu oli täysistunnossa täysin asiallista ja päätökset hyväksyttiin yksimielisesti.

Tämä on selitettävissä sillä, että täysistunnossa ei ollut oppositiota. Tämä on selitettävissä sillä, että

---

\* Selostukseen on otettu uudelleen eräitä kappaleita, joita aikoinaan ei julkaistu lehdistössä. *Toim.*

ihmiset suhtautuivat kysymyksiin aivan asiallisesti, ilman ryhmäkuntalaisia hyökkäilyjä, ilman ryhmäkuntalaista demagogiaa. Tämä on selitettävissä sillä, että vasta XV edustajakokouksen jälkeen, vasta opposition likvidoimisen jälkeen puolue sai mahdollisuuden käydä vakavasti ja välittömästi käsiksi käytännön kysymyksiin.

Tämä onkin se myönteinen puoli ja, jos niin haluate, sen kehityskauden suunnaton plus, johon me olemme astuneet puolueemme XV edustajakokouksen jälkeen, opposition likvidoimisen jälkeen.

## I

### ITSEKRITIIKISTÄ

Luonteenomaisena piirteenä täysistunnon työssä, asiain käsittelyssä täysistunnossa ja täysistunnon päätöslauselmissa on se seikka, että täysistunnon työ alusta loppuun saakka kävi mitä ankarimman itsekritiikin merkeissä. Enemminkin, täysistunnossa ei ainoakaan kysymys, ei ainoakaan puheenvuoro mennyt ilman työmme puutteellisuuksien arvostelua, ilman järjestöjemme itsekritiikkiä. Epäkohtiemme arvostelu, puolue-, neuvosto- ja talousjärjestöjen rehellinen ja bolshevistinen itsekritiikki, — sellainen oli täysistunnon työn yleinen sävy.

Minä tiedän, että puolueen riveissä on henkilöitä, jotka eivät pidä kritiikistä yleensä ja erikoisesti itsekritiikistä. Nuo henkilöt, joita voisin nimittää „lakeeratuiksi“ kommunisteiksi (naurua), tämän tästä äkäilevät itsekritiikkiä vältellen: taaskin tuo lemmon itsekritiikki, taaskin tuo epäkohtiemme pöy-

himinen, — eikö voitaisi antaa meidän elää rauhassa? On selvää, että noilla „lakeeratuilla“ kommunisteilla ei ole mitään yhteistä puolueemme hengen kanssa, bolshevismien hengen kanssa. Niinpä siis, koska tällaisia mielialoja on henkilöillä, jotka eivät suhtaudu itsekritiikkiin lainkaan innostuksella, sallittanee kysyä: tarvitsemmeko me itsekritiikkiä, mistä se on tullut ja mitä hyötyä siitä on?

Minun mielestäni, toverit, itsekritiikki on meille tarpeen kuin ilma ja vesi. Käsitykseni on se, että ilman sitä, ilman itsekritiikkiä, puolueemme ei voisi kulkea eteenpäin, se ei voisi paljastaa mätäpaiseitamme, se ei voisi poistaa puutteellisuuksiamme. Ja puutteellisuuksia meillä on paljon. Se on tunnustettava suoraan ja rehellisesti.

Itsekritiikin tunnusta ei voida pitää uutena tunnuksena. Se kuuluu bolshevistisen puolueen perusteisiin. Se kuuluu proletariaatin diktatuurin järjestelmän perustuksiin. Kun kerran maamme on proletariaatin diktatuurin maa ja diktatuuria johtaa yksi puolue, kommunistien puolue, joka ei jaa eikä voi jakaa valtaa muiden puolueiden kanssa, niin eikö ole selvää, että meidän itsemme on paljastettava ja korjattava virheemme, jos me haluamme päästä eteenpäin, eikö ole selvää, että kukaan muu ei voi niitä paljastaa ja korjata. Eikö ole selvää, toverit, että itsekritiikin on oltava eräänä niistä tärkeimmistä voimista, jotka vievät kehitystämme eteenpäin?

Itsekritiikin tunnus on saanut erikoisen laajuuden puolueemme XV edustajakokouksen jälkeen. Minkä tähden? Sen tähden, että opposition likvidoineen XV edustajakokouksen jälkeen puolueessa muodostui

uusi tilanne, jota me emme voi olla ottamatta varteen.

Missä on tilanteen uutuus? Siinä, että meillä ei enää ole tai ei juuri lainkaan ole oppositiota, siinä, että oppositiosta saadun helpon voiton vuoksi, joka (s.o. voitto) sinänsä jo on mitä suurin plus puolueelle, voi puolueessa syntyä laakereillalepäämisen vaara, rauhaan jättäytymistä ja silmiensä sulkemista näkemästä puutteellisuuksia työssämme.

Helppo voitto oppositiosta on mitä suurin plus puolueellemme. Mutta siinä piilevät myös omat erikoiset miinuksensa, jotka ovat siinä, että puolue voi joutua itsetyytyväisyyden ja omahyväisyyden valtaan ja heittäytyä lepäämään laakereille. Mutta mitä merkitsee laakereilla lepääminen? Se merkitsee sitä, että eteenpäin menomme yli vedetään risti. Jotta niin ei tapahtuisi, sitä varten me tarvitsemme itsekritiikkiä, — ei sellaista vihamielistä ja itseasiassa vastavallankumouksellista kritiikkiä, jota oppositio harjoitti, — vaan rehellistä ja avointa kritiikkiä, bolshevistista itsekritiikkiä.

Puolueemme XV edustajakokous otti huomioon tämän seikan antaessaan itsekritiikin tunnuksen. Siitä lähtien itsekritiikin aalto on paisunut, se on lyönyt leimansa myöskin Keskuskomitean ja Keskuskontrollikomitean huhtikuun täysistunnon työhön.

Omituista olisi pelätä sitä, että vihollisemme, sekä sisäiset että ulkoiset, käyttävät puutteittemme kritiikkiä hyväkseen ja nostavat hälinän: katsokaa, heillä, bolshevikeilla, ei kaikki olekaan kunnossa. Omituista olisi, jos me, bolshevikit, pelkäisimme tuota kaikkea. Bolshevismien voima onkin juuri siinä,

että se ei pelkää tunnustaa virheitään. Antaa puolueen, antaa bolshevikkien sekä maamme kaikkien rehellisten työläisten ja työtätekevien ainesten paljastaa työmme puutteellisuuksia, epäkohtia rakennustyössämme, antaa heidän viitoittaa teitä puutteellisuksiemme likvidoimiseksi, ettei toiminnassamme ja rakennustyössämme olisi lamaanusta, rämettymistä, lahoamista, jotta koko toimintamme, koko rakennustyömme paranisi päivä päivältä ja kulkisi menestyksistä toisiin. Se on nyt tärkeintä. Antaa vihollistemme siellä jaaritella puutteellisuksistamme, — sellaiset tyhjänpäiväiset seikat eivät voi eivätkä saa hämmentää bolshevikkeja.

Vihdoin on vielä eräs seikka, joka kannustaa meitä itsekritiikkiin. Tarkoitän kysymystä joukoista ja johtajista. Viime aikoina meillä on alkanut muodostua jotenkin omalaatuiset suhteet johtajien ja joukkojen välillä. Toisaalta meillä on noussut ja historiallisesti muodostunut johtajaryhmä, jonka arvovalta kohoaa yhä korkeammalle ja joka on tulemassa joukoille miltei tavoittamattomaksi. Toisaalta taas, ennen kaikkea työväenluokan joukot ja työtätekevät joukot yleensä kohoavat ylös tavattoman hitaasti, ne alkavat katsella johtajiin alhaalta ylös, silmiään siristäen, ja useinkin pelkäävät arvostella johtajiaan.

Tietenkin, se tosiasia, että meillä on muodostunut ryhmä johtajia, jotka ovat kohonneet kovin korkealle ja joilla on suuri arvovalta, — tämä tosiasia sinänsä on puolueemme suuri saavutus. On selvää, että ilman tuollaista arvovaltaista johtajaryhmää ei suuren maan johtaminen olisi mahdollista. Mutta se seikka, että noustessaan johtajat loittonevat joukoista ja joukot

alkavat katsoa heihin alhaalta ylös rohkenematta arvostella heitä, — tämä seikka ei voi olla muodostamatta vissää vaaraa, että johtajat alkavat irtautua joukoista ja joukot loitota johtajista.

Tämä vaara voi johtaa siihen, että johtajat voivat tulla pöyhkeiksi ja alkavat pitää itseään crehtymättöminä. Mutta mitä hyvää voisi olla siinä, jos johtavat huippukerrokset tulevat pöyhkeiksi ja alkavat suhtautua joukkoihin ylimielisesti? On selvää, ettei siitä voi olla seurauksena muuta kuin puolueen tuhoutuminen. Mutta mehän haluamme kulkea eteenpäin ja parantaa työtämme emmekä saattaa puoluetta turmioon. Ja juuri sitä varten, että voitaisiin kulkea eteenpäin ja parantaa suhteita joukkojen ja johtajien välillä, on itsekritiikkiä pidettävä kaiken aikaa vireillä, on annettava neuvostoihmisille mahdollisuus „peitota“ johtajiaan, arvostella heitä virheistä, että johtajat eivät tulisi pöyhkeiksi ja että joukot eivät loittonisi johtajista.

Kysymys joukoista ja johtajista sekoitetaan toisiinsa kysymykseen nostokkuudesta. Se on väärin, toverit. Kysymys ei ole uusien johtajien nostamisesta, vaikka se asia ansaitseekin mitä vakavinta huomiota puolueen taholta. Kysymys on siitä, että säilytetään jo nousseet ja mitä arvovaltaisimmat johtajat luomalla vakituinen ja murtumaton yhteys niiden ja joukkojen välille. Kysymys on siitä, että puutteellisuksiemme kritiikin ja itsekritiikin tietä järjestetään puolueen laaja yleinen mielipide, työväenluokan laaja yleinen mielipide eläväksi ja valppaaksi moraaliseksi valvonnaksi, jonka ääntä arvovaltaisimpienkin johtajien on kuunneltava huomaavai-

sesti, jos he tahtovat säilyttää itsellään puolueen luottamuksen, työväenluokan luottamuksen.

Tässä mielessä lehdistömme, puolue- ja neuvosto-lehdistömme merkitys on todella arvaamattoman suuri. Tässä mielessä ei voida olla tervehtimättä „Pravdan“ aloitetta „Listok Rabotshe-Krestjanskoi Inspektsii“ lehtisen<sup>10</sup> järjestämisestä, joka arvostelee systemaattisesti työmme puutteellisuuksia. On vain pyrittävä välttämättä siihen, että arvostelu olisi vakavaa ja syvällistä, eikä liukuisi vain pintailmiöissä. Tässä mielessä on tervehdittävä niin ikään „Komsomolskaja Pravdan“<sup>11</sup> aloitetta, joka rynnäköi rajusti ja kiihkeästi työmme puutteellisuuksia vastaan.

Toisinaan arvostelijoita moititaan heidän arvostelunsa puutteellisuudesta, siitä, ettei heidän arvostelunsa pidä aina ihan sataprosenttisesti paikkaansa. Usein vaaditaan, että kritiikin pitää olla oikeaan osuvaa joka kohdaltaan, ja jos se ei pidä joka suhteessa paikkaansa, niin sitä aletaan moittia ja selvata.

Se on väärin, toverit. Se on vaarallinen erehdys. Koettakaapa vain asettaa sellainen vaatimus, ja te tukitte suun sadoilta ja tuhansilta työläisiltä, työläis- ja maaseutu-kirjeenvaihtajilta, jotka haluavat korjata puutteitamme, mutta jotka eivät osaa joskus pukea ajatuksiaan oikeaan muotoon. Se olisi asian hautaamista eikä itsekritiikkiä.

Teidän pitäisi tietää, että työläiset arastelevat toisinaan sanoa totuutta julki työmme puutteellisuuksista. He eivät arastele vain sen tähden, että heitä voidaan „tukistaa“ siitä, vaan myöskin sen tähden, että heidät voidaan saattaa „naurunalaiseksi“ arvost-

telun kömpelyydestä. Mistäpä tavallinen työmies tai tavallinen talonpoika, joka tuntee selkänahassaan työmme ja suunnittelumme puutteellisuudet, mistäpä he osaisivat perustella arvostelunsa taiteen kaikkien sääntöjen mukaan? Jos te vaaditte heiltä, että kritiikin pitää olla sataprosenttisesti oikeata, niin te hävitätte siten kaiken arvostelun mahdollisuuden alhaalta-käsin, kaikkinaisen itsekritiikin mahdollisuuden. Siksipä olenkin sitä mieltä, että jos kritiikissä on totta edes 5—10 prosenttia, niin sellaistaakin kritiikkiä on tervehdittävä, kuunneltava sitä huomaavaisesti ja otettava huomioon se, mikä siinä on tervettä. Toistan, että päinvastaisessa tapauksessa teidän olisi tukittava suu kaikilta niiltä sadoilta ja tuhansilta Neuvostojen asialle uskollisilta ihmisiltä, jotka eivät ole vielä kyllin taitavia arvostelutyössään, mutta joiden suulla puhuu itse totuus.

Ja juuri siksi, ettei itsekritiikkiä tukahdutettaisi, vaan kehitettäisiin, juuri siksi on kuunneltava huomaavaisesti neuvostoihmisten kaikkea arvostelua, vaikkapa se ei aina olisikaan aivan täysin ja joka kohdaltaan oikeata. Vain sillä ehdolla voivat joukot vakuuttautua siitä, ettei heitä „tukisteta“ taitamattoman arvostelun takia ja ettei heitä saateta „naurunalaiseksi“ heidän arvostelussaan olevien joittenkin virheiden takia. Vain tällä ehdolla voi itsekritiikki saada todella joukkoluonteen ja todella joukkomittaista vastakaikua.

On itsestään selvää, ettei tässä ole kysymys „kaikenlaisesta“ kritiikistä. Vastavallankumouksellisen harjoittama kritiikki on myöskin kritiikkiä. Mutta se asettaa päämääräkseen Neuvostovallan



mustaamisen, teollisuutemme horjuttamisen, puolue-työmme hajoittamisen. On selvää, että meillä ei ole kysymys sellaisesta kritiikistä. En tarkoita sellaista kritiikkiä, vaan neuvostoihmisten harjoittamaa kritiikkiä, sellaista kritiikkiä, jonka tarkoitusperänä on Neuvostovallan elinten parantaminen, teollisuutemme parantaminen, puolue- ja ammattiliittotyömme parantaminen. Me tarvitsemme kritiikkiä Neuvostovallan lujittamiseksi eikä sen heikentämiseksi. Ja juuri sitä varten, että voisimme lujittaa ja parantaa asiaamme, juuri sitä varten puolue julistaa kritiikin ja itsekritiikin tunnusta.

Mitä me ennen kaikkea odotamme itsekritiikin tunnukselta, minkälaisia tuloksia se voi meille antaa, jos sitä toteutetaan oikein ja tunnollisesti? Sen on annettava ainakin kaksi tulosta. Ensiksikin, sen on kohotettava työväenluokan valppautta, kiinnitettävä sen huomiota puutteellisuksiimme, autettava näiden puutteellisuuksien korjaamista ja tehtävä kaikenlaiset „yllätykset“ rakennustyössämme mahdottomiksi. Toiseksi, sen on kohotettava työväenluokan poliittista valistuneisuutta, kehitettävä siinä maan isännän tuntoa ja helpotettava työväenluokan koulutamista maan hallitsemiseen.

Oletteko kiinnittäneet huomiota siihen, ettei ainoastaan Shahtyn juttu, vaan myöskin hankintapula vuoden 1928 tammikuussa tuli monille meistä „yllätyksenä“? Shahtyn juttu on erittäin kuvaava siinä suhteessa. Viisi vuotta toimi porvarillisten spesialistien vastavallankumouksellinen ryhmä saaden ohjeita kansainvälisen pääoman neuvostovastaisilta järjestöiltä. Viisi vuotta meidän järjestömme kirjoit-

telivat ja lähettelivät kaikenlaisia päätöksiä ja päätöslauselmia. Hiiliteollisuus meni meillä tietysti sittenkin eteenpäin, sillä neuvostollinen talousjärjestelmä on niin elinvoimainen ja mahtava, että se on päässyt voitolle meidän töllistelystämme ja virheistämme huolimatta, spesialistien tuhotyöstä huolimatta. Viisi vuotta tuo spesialistien vastavallankumouksellinen ryhmä harjoitti tuhotyötään teollisuudessamme räjäyttäen höyrypannuja, rikkoen turbiineja j.n.e. Ja me istuimme vain kaikessa rauhassa. Ja „yhtäkkiä“ ryöpsähti sitten kuin lumi niskaan — Shahtyn juttu.

Onko se normaalista, toverit? Mielestäni se on enemmän kuin epänormaalista. Istua peräsिमessä ja katsella mitään näkemättä, kunnes jotkin seikat vievät meidät suin päin johonkin onnettomuuteen, — se ei vielä merkitse johtamista. Bolshevismi ei käsitä johtamista siten. Voidakseen johtaa on nähtävä eteenpäin. Mutta ennakoita näkeminen ei aina ole helppoa, toverit.

Eri asia on, kun muutama kymmen johtavaa toveria valvoo asioita ja huomaa puutteellisuuksia työssämme, mutta työläisjoukot eivät halua tahi eivät voi valvoa eivätkä huomata epäkohtia. Silloin on olemassa kaikki mahdollisuudet, että jotain tulee laiminlyödyksi, että jotain jää huomaamatta. Eri asia taas on, kun sadat tuhannet ja miljoonat työläiset yhdessä joittenkin kymmenien johtavien tovereitten kanssa tarkkailevat ja huomaavat puutteellisuuksia työssämme, paljastavat virheitämme, kun he puuttuvat yhteiseen rakennustyöömme asiaan ja viitoittavat teitä asian parantamiseksi. Silloin on enemmän takeita siitä, ettei tule yllätyksiä, että kielteiset ilmiöt huomataan

ajoissa ja ryhdytään ajoissa toimenpiteisiin noiden ilmiöiden likvidoimiseksi.

Meidän on saatava asiat sille tolalle, että työväenluokan valppautta terästettäisiin eikä tylsytettäisi, että sadat tuhannet ja miljoonat työläiset astuisivat viemään eteenpäin sosialistisen rakennustyön yhteistä asiaa, että sadat tuhannet ja miljoonat työläiset ja talonpojat, eivätkä vain kymmenet johtajat, seuraisivat tarkasti rakennustyömme kulkua, panisivat merkille virheemme ja vetäisivät niitä päivänvaloon. Vain sillä ehdolla meillä ei tule olemaan „yllätyksiä“. Mutta päästäksemme siihen meidän on kehitettävä epäkohtiemme arvostelua alhaaltakäsin, meidän on saatava kritiikki joukkoluontoiseksi, meidän on omaksuttava itsekritiikin tunnus ja toteutettava sitä elämässä.

Lopuksi työväenluokan kulttuurivoimien noususta, maan hallintotoimien hoitamistottumusten kehittämistä työväenluokassa itsekritiikin tunnusta toteutettaessa. Lenin sanoi:

„Pääasia, mitä meiltä puuttuu, se on kulttuurisuutta, johtamisen taitoa... Taloudellisesti ja poliittisesti uusi talouspolitiikka turvaa meille täyden mahdollisuuden sosialistisen talouden perustan rakentamiseen. Kysymys on „vain“ proletariaatin ja sen etujoukon kulttuurivoimista“<sup>12</sup>.

Mitä tämä merkitsee? Se merkitsee sitä, että eräs rakennustyömme perustehtävistä on kasvattaa työväenluokassa tottumuksia ja taitoa maan hallitsemiseen, talouden hallitsemiseen, teollisuuden hallitsemiseen.

Voidaanko työväenluokassa kasvattaa näitä tottumuksia ja tätä taitoa päästämättä valloilleen työläis-

ten voimia ja kykyjä, työväenluokan parhaimpien ihmisten voimia ja kykyjä arvostella virheitämme, osoittaa puutteitamme ja viedä työtämme eteenpäin? On selvää, että ei voida.

Mutta mitä sitä varten tarvitaan, että työväenluokan ja yleensä työtätekevien voimat ja kyvyt voitaisiin päästää valloilleen ja antaa heille mahdollisuus hankkia maan hallitsemisessa tarvittavia tottumuksia? Sitä varten tarvitaan ennen kaikkea itsekritiikkitunnuksen rehellistä ja bolshevistista toteuttamista, sitä varten on rehellisesti ja bolshevistisesti toteutettava tunnusta työmme puutteellisuuksien ja virheiden arvostelamisesta alhaaltakäsin. Jos työläiset käyttävät hyväkseen mahdollisuutta arvostella työssä ilmeneviä puutteellisuuksia avoimesti ja suoraan, parantaa työtämme ja viedä sitä eteenpäin, niin mitä se merkitsee? Se merkitsee sitä, että työläisistä tulee maan, talouden ja teollisuuden johtamisen aktiivisia osanottajia. Ja se ei voi olla herättämättä työläisissä maan isännän tuntoa, kohottamatta heidän aktiivisuuttaan, heidän valppauttaan, heidän kulttuuritasoaan.

Kysymys työväenluokan kulttuurivoimista on eräs ratkaisevia kysymyksiä. Minkä tähden? Sen tähden, että kaikista tähänastisista hallitsevista luokista työväenluokalla on hallitsevana luokkana historiassa jossain määrin erikoinen eikä aivan edullinen asema. Kaikki tähän saakka hallinneet luokat — orjanomistajat, tilanherrat, kapitalistit — ovat samalla olleet rikkaita luokkia. Niillä oli mahdollisuus kouluttaa lapsiaan antaakseen heille hallintotoimissa tarvittavia tietoja ja tottumuksia. Työväenluokka eroaa niistä

muun muassa siinä, että se ei ole rikas luokka, sillä ei ole aikaisemmin ollut mahdollisuutta opettaa lapsilleen hallintotietoja ja tottumuksia ja se on saanut sellaisen mahdollisuuden vasta nyt, valtaantulonsa jälkeen.

Siitä muun muassa johtuukin se, että kysymys kulttuurivallankumouksesta meillä asettuu niin kärkevästi. Tosin Neuvostoliiton työväenluokka on kymmenvuotisen vallassaolonsa aikana ehtinyt tehdä tässä suhteessa paljon enemmän kuin tilanherrat ja kapitalistit sadoissa vuosissa. Mutta kansainvälinen ja sisäinen tilanne on sellainen, että saavutetut tulokset eivät ole lähimainkaan riittäviä. Siksi jokainen keino, joka voi kohottaa työväenluokan kulttuurivoimien kehitystasoa, jokainen keino, joka voi helpottaa maan ja teollisuuden hallintaan tarvittavien tottumusten ja taidon kasvattamista työväenluokassa, jokainen sellainen keino meidän on käytettävä täydellisesti hyväksemme.

Mutta edellä sanotusta seuraa, että itsekritiikin tunnus on eräs tärkeimpiä keinoja proletariaatin kulttuurivoimien kehittämiseksi, hallintotottumusten kehittämiseksi työväenluokassa. Siitä johtuu vielä eräs peruste, joka puhuu sen puolesta, että itsekritiikkitunnuksen toteuttaminen on elintärkeä tehtävämme.

Tällaiset ovat pääpiirteissään ne perusteet, jotka sanelevat meille itsekritiikkitunnuksen hetken tunnukseksi.

Siksi ei olekaan ihme, että Keskuskomitean ja Keskuskontrollikomitean huhtikuun täysistunnon työ kävi itsekritiikin merkeissä.

Siirtykäämme nyt kysymykseen viljanhankinnoista.

## II

## KYSYMYS VILJANHANKINNOISTA

Ennen kaikkea muutama sana meillä tämän vuoden tammikuussa ilmaantuneen viljanhankintapulan olemuksesta. Asian ydin on se, että viime vuoden lokakuusta lähtien alkoivat hankinnat meillä laskea, joulukuussa ne olivat alimmillaan ja tämän vuoden tammikuussa meillä oli 130 miljoonan puudan vajoaus viljanhankinnoissa. Sato meillä tänä vuonna ei ollut kai sen huonompi kuin viime vuonnakaan, mahdollisesti se oli vain hiukan pienempi viime vuoden satoa. Varastoja edellisistä sadoista oli tänä vuonna enemmän kuin viime vuonna ja yleensä laskettiin, ettei tavaraviljaa ole maassamme tänä vuonna vähemmän, vaan enemmän kuin viime vuonna.

Sen mukaisesti vuotuinen hankintasuunnitelma olikin laadittu jonkin verran suuremmaksi kuin viime vuoden suunnitelma. Siitä huolimatta hankinnat alkoivat laskea ja vuoden 1928 tammikuuhun mennessä meillä oli 130 miljoonan puudan vajoaus. Muodostui „originelli“ tilanne: maassa on paljon viljaa, mutta viljanhankinta laskee aiheuttaen nälän uhkan kaupungeissa ja Punaisessa Armeijassa.

Millä tämä tilanteen „originellisyys“ on selitettävissä? Eihän siinä vain liene jonkinlaista sattumaa? Monet ovat taipuvaisia selittämään sen töllistelyn seuraukseksi, että puuhailimme opposition kimpussa ja meiltä jäi jotain huomaamatta. Että töllistelyä tosiaankin ilmeni, se on tietysti totta. Mutta olisi mitä karkein virhe selittää kaiken johtuneen töllistelystä. Sitä suuremmalla syyllä ei hankintapulaa voida

selittää sattumaksi. Sellaista ei tule sattumalta. Se olisi liian kevyt selitys.

Mitkä sitten siinä tapauksessa olivat hankintapulan aiheuttaneet seikat?

Mielestäni näitä seikkoja oli meillä ainakin kolme.

**Ensimmäiseksi.** Sosialistisen rakennustyömme vaikeudet kansainvälisen ja sisäisen tilanteemme oloissa. Tarkoitin ennen kaikkea kaupunkiteollisuuden kehityksen vaikeuksia. Maaseudulle pitäisi viedä kaikenlaista tavaraa siinä määrin, jotta maaseudulta voitaisiin ammentaa mahdollisimman paljon maatalouden tuotteita. Sitä varten on välttämätöntä teollisuutemme nopeampi kehitys kuin mitä se nykyään on. Mutta teollisuuden voimakkaampaa kehittämistä varten tarvitaan sosialistisen kasaantumisen nopeampaa vauhtia. Mutta, toverit, ei ole niinkään helppoa saada aikaan sellaista kasaantumisvauhtia. Siitä johdukin tavaroiden riittämättömyys maaseutua varten.

Tarkoitin edelleen rakennustyömme vaikeuksia maaseudulla. Maatalous kehittyy hitaasti, toverit. Olisi välttämätöntä, että maatalous kehittyisi seitsenpeninkulmaisoin askelin, että vilja halpenisi, että satoisuus suurenisi, että lannoitteita käytettäisiin voimaperäisesti, että koneellinen viljantuotanto kehittyisi joudutetulla vauhdilla. Mutta sitä meillä ei ole eikä kohta tulekaan, toverit.

Minkä tähden?

Sen tähden, että maataloutemme on pikkutalonpoikaistaloutta, jossa on vaikea suorittaa vakavia parannuksia. Tilastot osoittavat, että ennen sotaa meillä oli koko maassa noin 16 miljoonaa yksilöllistä talonpoikaistaloutta. Nyt meillä on noin 25 miljoonaa

yksilöllistä talonpoikaistaloutta. Se merkitsee, että me olemme mitä pienimmän talonpoikaistalouden maa. Mutta mitä on pientalonpoikainen talous? Se on kaikkein turvaamattominta, alkeellisinta, kehittymättömintä taloutta, jossa tavaratuotanto on kaikkein alhaisinta. Siinä juuri onkin koko asian ydin, toverit. Lannoitteet, koneet, agronomiatiedot ja muut parannukset ovat keinoja, joita suurtalouksissa voidaan käyttää menestyksellisesti, mutta joita pientalonpoikaisessa taloudessa ei käytetä laisinkaan tai käytetään hyvin vähän. Juuri siinä on pientalouden heikkous ja juuri sen tähden se ei kestä kilpailua suurten kulakkitalouksien kanssa.

Onko meillä yleensä maaseudulla suurtalouksia, joissa käytetään koneita, lannoitteita, agronomiatietoja j.n.e.? On kyllä. Ensiksikin, sellaisia ovat kolhoosit ja neuvostotilat. Mutta, toverit, niitä meillä on vähän. Toiseksi, sellaisia ovat suuret kulakkitaloudet (kapitalistiset taloudet). Sellaisia talouksia on maassamme aika paljon, ja ne näyttelevät yhä vieläkin huomattavaa osaa maataloudessa.

Voimmeko me lähteä yksilöllisten suurten kapitalististen talouksien edistämisen tielle maaseudulla? Selvää on, ettemme voi. Tästä seuraa johtopäätös: on joudutettava täydellä höyryllä kolhoosien ja neuvostotilojen tyyppiä olevien suurten talouksien kehittämistä maaseudulla pyrkien tekemään niistä nykyikäisen tieteen perustalla järjestettyjä viljatehtaita maata varten. Tällä oikeastaan onkin selitettävissä se, että puolueemme XV edustajakokous antoi tunnuksen kolhoosien ja neuvostotilojen rakennustyön kehittämistä kaikin voimin.



Olisi väärin luulla, että kolhooseja on muodostettava vain köyhälistökerroksista. Se on väärin, toverit. Kolhoosiemme tulee muodostua köyhälistöstä ja keskitalonpojista ja niiden ei pidä yhdistää vain erillisiä ryhmiä ja pikkuryhmiä, vaan myös kokonaisia kyliä. Keskitalonpojalle on annettava perspektiivi ja osoitettava hänelle, että hän voi parhaiten ja nopeimmin kohottaa talouttaan juuri kolhoosien kautta. Kun keskitalonpoika ei voi nousta ylöspäin, kulakkiryhmään, eikä alaspäin meno olisi järkevää, niin hänelle on annettava perspektiivi, että hän voisi parantaa talouttaan kolhoosirakennustyön kautta.

Mutta kolhooseja ja neuvostotiloja meillä on toistaiseksi vielä vähän, sietämättömän vähän. Siitä johtuvat rakennustyömme vaikeudet maaseudulla. Siitä johtuu viljatuotannon riittämättömyys.

Toiseksi. Tästä seuraa, että rakennustyömme vaikeudet kaupungissa ja maaseudulla ovat se perusta, jolta hankintapula saattaa syntyä. Mutta se ei vielä merkitse sitä, että hankintapulan piti syntyä juuri tänä vuonna. Tiedetäänhän, etteivät nämä vaikeudet olleet olemassa vain tänä vuonna, vaan myöskin viime vuonna, — miksi hankintapula sitten syntyi juuri tänä vuonna? Mistä siinä on kysymys?

Kysymys on siitä, että kulakki sai tänä vuonna tilaisuuden käyttää noita vaikeuksia hyväkseen viljanhintojen paisuttamiseksi, hyökkäyksen aloittamiseksi neuvostollista hintapolitiikkaa vastaan jarruttaakseen siten hankintatyötämme. Ja se onnistui käyttämään näitä vaikeuksia hyväkseen ainakin kahdesta syystä:

ensiksikin siksi, että kolme satovuotta ei mennyt hukkaan, kulakki voimistui tuona aikana, viljavaras-

tot maaseudulla yleensä ja kulakeilla erityisesti lisääntyivät tuona aikana, ja kulakki sai mahdollisuuden yrittää sanella hinnat;

toiseksi siksi, että kulakki sai tukea kaupunki-keinottelijoilta, jotka pelaavat viljanhinnoilla ja paisuttavat siten hintoja.

Tämä ei tietenkään merkitse sitä, että kulakki on suurin viljan omistaja. Tärkein ja perusjoukko, jolla on suurin viljamäärä takanaan, on keskitalonpoika. Mutta kulakilla on määrätty taloudellinen arvovalta maaseudulla, ja hintakysymyksessä se voi toisinaan viedä keskitalonpojan mukanaan. Näin saavat maaseudun kulakkiaineokset mahdollisuuden käyttää rakennustyömme vaikeuksia hyväkseen paisuttaakseen viljanhintoja keinottelutarkoituksessa.

Mutta mitä merkitsee viljanhintojen korottaminen sanokaamme 40—50 prosentilla, kuten esimerkiksi kulakki- ja keinottelija-aineokset tekivät? Se merkitsee ennen kaikkea työläisten realipalkan horjuttamista. Olettakaamme, että me olisimme silloin korottaneet työläisten palkkoja. Mutta siinä tapauksessa olisi pitänyt korottaa teollisuustavarain hintoja ja siten olisi annettu isku sekä työväenluokan että köyhälistön ja keskitalonpojan aineelliselle asemalle. Entä mitä se merkitsisi? Se merkitsisi koko talouspolitiikkamme suoranaista ja epäilemätöntä järkyttämistä.

Mutta asia ei pääty tähän. Olettakaamme, että me olisimme korottaneet viljanhintoja 40—50 prosentilla tammikuussa tai tämän vuoden keväällä, kylvöihin valmistautumisen edellä. Mihin se olisi johtanut? Me olisimme desorganoineet siten teollisuutemme

raaka-aineperustan. Puuvillanviljelijät olisivat luopuneet puuvillan viljelemisestä ja siirtyneet viljelemään viljaa, joka on edullisempaa. Pellavanviljelijät olisivat jättäneet pellavan ja siirtyneet samoin viljan viljelykseen. Sokerijuurikkaanviljelijät olisivat tehneet samalla tavalla. Ja niin edelleen, ynnä muuta sellaista. Lyhyesti sanoen: me olisimme murtaneet teollisuutemme raaka-aineperustan maaseudun kapitalististen aineiden keinotteluhulun takia.

Eikä siinäkään ole vielä kaikki. Jos me olisimme korottaneet viljanhintoja sanokaamme vaikkapa tämän vuoden keväällä, niin me olisimme aivan varmasti saattaneet hätään köyhälistön, joka ostaa viljaa keväällä niin syömäviljaksi kuin myöskin peltojensa siemeneksi. Köyhälistöllä ja keskitalonpoikien alemmilla kerroksilla olisi ollut täysi syy sanoa: te petitte meitä, sillä me myimme teille viljan viime syksynä alhaisilla hinnoilla, mutta nyt te pakotatte meidät ostamaan viljaa korkeilla hinnoilla, — ketä te oikein puolustatte, herrat neuvostoihmiset, — köyhiä vaiko kulakkeja?

Juuri sen tähden puolueen oli vastattava kulakkien keinotteluiskuun viljanhintojen korottamisen suuntaan sellaisella vastaiskulla, joka veisi kulakeilta ja keinottelijoilta halun uhkailla työväenluokkaa ja Punaista Armeijaamme nälällä.

**Kolmanneksi.** Varmaa on, että maaseudun kapitalistiset ainekset eivät olisi voineet käyttää siinä määrin hyväkseen rakennustyömme vaikeuksia, kuin ne itse asiassa niitä käyttivät, eikä hankintapula olisi saanut niin uhkaavaa luonnetta, ellei vielä eräs seikka olisi auttanut niitä siinä suhteessa. Mikä tuo seikka oli?

Se seikka on hankintaelintemme leväperäisyys, yhteisrintaman puuttuminen niiden välillä, niiden keskinäinen kilvoittelu ja haluttomuus käydä päättäväistä taistelua viljanhintojen korottamisella pelaa- mista vastaan.

Vihdoin sinä seikkana on puoluejärjestöjemme toimettomuus viljanhankintaseuduilla, niiden haluttomuus sekaantua tarvittavalla tavalla viljanhankinta- kamppailuun, niiden haluttomuus sekaantua asioihin ja tehdä loppu yleisestä leväperäisyydestä hankinta- rintamalla.

Viime vuoden hankintakamppailussa saatujen menestysten huumaamina ja luullen, että tänä vuonna hankinnat sujuvat itsestään, meidän hankinta- ja puoluejärjestömmme heittivät kaiken „herran haltuun“ jättäen toimikentän kulakki- ja keinotteliija-aineksille. Juuri sitä kulakit olivat odottaneetkin. Tuskin voitaneepä epäillä sitä, että ilman tätä seikkaa ei hankintapula olisi voinut saada niin uhkaavaa luonetta.

Ei pidä unohtaa sitä, että me, s.o. meidän järjestömmme, niin hankinta- kuin muutkin järjestömmme, pidämme käsissämme miltei 80 prosenttia maaseudun varustamisesta teollisuustavaroilla ja miltei 90 prosenttia kaikista hankinnoista maaseudulla. Sanomattakin on selvää, että jos järjestömmme osaavat käyttää hyväkseen tätä edullista asemaansa, niin tämä seikka antaa meille mahdollisuuden sanella chtomme kulakeille maaseudulla. Mutta sen sijaan, että olisimme käyttäneet hyväksemme tätä edullista asemaa, me jätimme kaiken itsestään tapahtumisen varaan ja helpotimme siten,— tietysti tahtomat-

tamme,— maaseudun kapitalististen ainesten taistelua Neuvostovaltaa vastaan.

Tällaisia ovat ne seikat, toverit, jotka aiheuttivat hankintapulan viime vuoden lopulla.

Täten siis näette, ettei hankintapulaa voida pitää sattumana.

Te näette, että hankintapula ilmaisee maaseudun kapitalististen ainesten ensimmäistä vakavaa esiintymistä Neuvostovaltaa vastaan uuden talouspolitiikan oloissa rakennustyömme erään tärkeimmän kysymyksen, viljanhankintakysymyksen alalla.

Juuri siinä, toverit, on viljan alalla muodostuneen hankintapulan luokkaperusta.

Te tiedätte, että hankintapulan likvidoimiseksi ja kulakkien keinotteluhulun lannistamiseksi puolueen ja Neuvostovallan oli pakko ryhtyä eräisiin käytännöllisiin toimenpiteisiin. Näistä toimenpiteistä on lehdistössämme puhuttu aivan riittävästi. Niistä puhutaan kyllin seikkaperäisesti Keskuskomitean ja Keskuskontrollikomitean yhdistetyn täysistunnon päätöksessä. Siksi luulen, ettei tässä ole tarpeellista toistaa niitä.

Tekisi vain mieli mainita eräistä niistä erikoistoi-  
menpiteistä, joihin ryhdyttiin erikoisolojen vuoksi ja jotka käyvät tietysti tarpeettomiksi sikäli kuin noita erikoisolaja ei enää tule olemaan. Tarkoitin keinottelua vastaan tähdätyn 107. lakipykälän soveltamista. Toimeenpaneva Keskuskomitea hyväksyi tuon pykälän vuonna 1926. Tätä pykälää ei meillä viime vuonna sovellettu. Minkä tähden? Sen tähden, että viljanhankinnat sujuivat, kuten sanotaan, normaalisesti eikä ollut perusteita tuon pykälän sovel-

tamiseen. Tuo pykälä muistettiin vasta tänä vuonna, vuoden 1928 alussa. Ja se muistettiin siksi, että meillä muodostui useita erikoislaatuista seikkoja, joita kulakkien keinottelutemput synnyttivät ja jotka uhkasivat nälällä. Selvää on, että jos tulevana hankintavuotena ei muodostu erikoisseikkoja ja jos hankinnat sujuvat normaalisesti, niin 107. pykälää ei tulla soveltamaan. Ja päinvastoin, jos erikoisseikkoja syntyy ja jos kapitalistiset ainekset alkavat taas „vikuroida“, niin 107. pykälä ilmaantuu uudelleen näyttämölle.

Olisi tyhmää puhua tämän perusteella uuden talouspolitiikan „lakkauttamisesta“, elintarvikkeiden luovutusvelvollisuuteen „palaamisesta“ j.n.e. Vain Neuvostovallan viholliset voivat nykyään haaveilla uuden talouspolitiikan lakkauttamisesta. Uusi talouspolitiikka ei ole nyt kenellekään niin edullinen kuin Neuvostovalle. Mutta on ihmisiä, jotka luulevat, ettei uusi talouspolitiikka merkitse taistelun voimistamista kapitalistisia aineksia, niiden joukossa kulakkeja vastaan, niiden voittamiseksi, vaan kulakkeja ja muita kapitalistisia aineksia vastaan käytävän taistelun lopettamista. Sanomattakin on selvää, ettei sellaisilla ihmisillä ole mitään yhteistä leninismin kanssa, sillä sellaisille ihmisille ei ole eikä voi olla tilaa puolueessamme.

Tulokset niistä toimenpiteistä, joihin puolue ja Neuvostovalta ryhtyivät elintarvikepulan likvidoimiseksi, ovat teille niin ikään tunnettuja. Lyhyesti sanoen ne sisältyvät seuraavaan.

Ensiksikin, me saimme korvatuksi menetetyn ja hankimme viljaa saavuttaen ja paikoitellen jopa ylit-

täenkin viimevuotisten hankintojen vauhdin. Tunnettua on, että kolmen kuukauden aikana, tammi—maaliskuun aikana, meidän onnistui hankkia viljaa yli 270 miljoonaa puutaa. Tämä ei tietenkään ole vielä kaikki, mitä me tarvitsemme. Meidän on hankittava vielä yli 100 miljoonaa puutaa. Mutta tämä on kuitenkin se välttämätön voitto, joka teki meille mahdolliseksi hankintapulan **likvidoimisen**. Nyt meillä on täysi oikeus sanoa, että puolue ja Neuvostovalta ovat saavuttaneet tällä rintamalla mitä suurimpia menestyksiä.

Toiseksi, me olemme parantaneet, enemmän tai vähemmän parantaneet hankinta- ja puoluejärjestöjämme paikkakunnilla, tarkastaen teoissa niiden taisteluvalmiuden ja puhdistuen ne ilmeisen rappeutuneista aineksista, jotka eivät tunnusta maaseudulla olevan luokkia ja jotka eivät halua „riitaan-tua“ kulakin kanssa.

Kolmanneksi, me olemme parantaneet työtämme maaseudulla, vetäneet köyhälistön lähemmäksi itseämme ja saaneet valtavan enemmistön keskitalonpojista pysyvästi puolellemme eristäen kulakit ja loukaten hiukan keskitalonpoikien varakkaimpia huippuja. Täten me olemme toteuttaneet elämässä vanhaa bolshevistista tunnusta, jonka Lenin antoi jo puolueemme VIII edustajakokouksessa<sup>13</sup>: nojaa köyhälistöön, pysty tekemään luja liitto keskitalonpojan kanssa, älä keskeytä hetkeksikään taistelua kulakkeja vastaan.

Minä tiedän, että eräät toverit eivät oikein mielellään hyväksy tätä tunnusta. Olisi kummallista luulla, että lujittuneen proletariaatin diktatuurin

oloissa työläisten ja talonpoikain liitto merkitsee liittoa koko talonpoikaiston, siis myöskin kulakiston kanssa. Ei, toverit, me emme saarnaa emmekä voi saarnata sellaista liittoa. Proletariaatin diktatuurin oloissa, ehdolla, että työväenluokan valta on lujittunut, työväenluokan liitto talonpoikaiston kanssa merkitsee nojaamista maalaisköyhälistöön, liittoa keskitalonpojan kanssa ja taistelua kulakistoa vastaan. Ken luulee, että liitto talonpoikaiston kanssa merkitsee meidän oloissamme liittoa kulakin kanssa, hänellä ei ole mitään yhteistä leninismin kanssa. Ken mieltii harjoittaa maaseudulla sellaista politiikkaa, mikä miellyttäisi kaikkia, niin rikkaita kuin köyhiäkin, hän ei ole marxilainen, vaan hölmö, sillä sellaista politiikkaa, toverit, ei ole olemassa. (Naurua, suosionosoituksia.) Meidän politiikkamme on luokkapolitiikkaa.

Tällaisia ovat pääpiirteissään tulokset toimenpiteistämme viljanhankintojen tehostamiseksi.

Epäilemättä näiden toimenpiteiden toteuttamisessa meillä on monissa tapauksissa ollut käytännöllisessä työssämme koko joukko ylilyöntejä ja puoluelinjan vääristelyjä. Koko joukko politiikkamme vääristelytapauksia, joista tolkuttomuutemme takia on koitunut vahinkoa ennen kaikkea köyhille ja keskitalonpojille, 107. lakipykälän väärä soveltaminen j.n.e.,— nämä tapaukset ovat kaikille tunnettuja. Me rankaisemme ja tulemme edelleenkin rankaisemaan mitä ankarimmin noihin vääristelyihin syylistyneitä. Mutta kummallista olisi, ellei noiden vääristelyjen takaa nähtäisi niitä puolueen suorittamien toimenpiteiden antamia hyviä ja todella vakavia tuloksia, joita ilman me



emme olisi kyenneet selviytymään hankintapulasta. Sellainen menettely merkitsisi silmien sulkemista näkemästä pääasiaa ja toisarvoisten ja satunnaisten seikkojen työntämistä etutilalle. Sellainen menettely merkitsisi hankintakamppailun mitä vakavimpien menestysten hämäämistä erinäisillä pienillä puolue-  
linjan vääristelytapauksilla, jotka eivät lainkaan johdu puolueen suorittamista toimenpiteistä.

Oliko meillä sellaisia seikkoja, jotka helpottivat hankintamenestyksiämme ja taisteluamme maaseudun kapitalististen aineiden hyökkäystä vastaan?

Oli kyllä. Voitaisiin mainita ainakin kaksi tuollaista seikkaa.

Ensiksikin se tosiasia, että me järjestimme puolueen sekaantumisen hankintakamppailuun ja annoimme iskun kulakki- ja keinottelija-aineksille puolueemme XV edustajakokouksen jälkeen, opposition likvidoimisen jälkeen, sen jälkeen, kun puolue, murskattuaan puoluevihollisensa, oli saanut aikaan mitä suurimman yhtenäisyyden. Taistelua kulakistoa vastaan ei saa pitää tyhjämpäiväisenä asiana. Kulakkien ja keinottelijain vehkeilyjen murtamiseksi niin, ettei tilanne maassa mitenkään vaikeutuisi, tarvitaan ehdottoman yhtenäistä puoluetta, ehdottoman lujaa selustaa ja täysin lujaa valtaa. Tuskin voidaan epäillä sitä, etteikö näiden ehtojen olemassaololla ollut suuri merkitys siinä, että kulakiston oli heti pakko perääntyä.

Toiseksi, se tosiasia, että meidän onnistui sitoa käytännölliset toimenpiteemme kulakki- ja keinottelija-  
ainesten taltuttamiseksi työväenluokan, Punaisen Armeijan ja maaseudun omistamattomien kerrosten

enemmistön tärkeimpiin elinetsuihin. Se seikka, että kulakki- ja keinottelija-aineokset nostivat työtätekevien joukkojen eteen kaupungissa ja maaseudulla nälän uhkan, samalla rikkoen vielä Neuvostovallan lakeja (107. pykälä), tämä seikka ei voinut olla johtamatta siihen, että taistelussa maaseudun kapitalistisia aineksia vastaan meillä oli puolellamme maaseudun enemmistö. Kulakki keinotteli julkeasti viljalla, se aiheutti siten tavattomia vaikeuksia sekä kaupungissa että maaseudulla, se rikkoi vielä Neuvostovallan lakejakin, s.o. Työväen, talonpoikain ja puna-armeijalaisten edustajain Neuvostojen Toimeenpanevan Keskuskomitean tahtoa,—eikä ole selvää, että tämä seikka oli helpottava kulakiston eristämistä?

Kävi vississä mielessä samalla tavalla (tietysti vastaavin varauksin) kuin vuonna 1921, jolloin puolue Leninin johdolla asetti maassa vallinneen nälänhädän vuoksi kysymyksen kirkkokalleuksien ottamisesta viljan hankkimiseksi nälkää kärsiville seuduille järjestäen sillä pohjalla mitä laajimman uskonnonvastaisen kamppailun ja jolloin kalleuksista kiinni pitäneet papit esiintyivät itse asiassa nälkääkärsiviä joukkoja vastaan ja nostattivat siten joukkojen suuttumuksen kirkkoa vastaan yleensä, muun muassa uskonnollisia ennakkoluuloja vastaan ja erityisesti pappeja ja heidän johtajiaan vastaan. Puolueessamme oli silloin sellaisia tyhmeliinejä, jotka luulivat, että Lenin vasta vuonna 1921 käsitti kirkkoa vastaan käytävän taistelun välttämättömyyden (n a u r u a), mutta siihen saakka hän ei muka ollut sitä ymmärtänyt. Se on tietysti typerää, toverit. Lenin ymmärsi tietysti kirkkoa vastaan käytävän taistelun

välttämättömyyden myöskin ennen vuotta 1921. Mutta kysymys ei ollut lainkaan siitä. Kysymys oli siitä, että laaja uskonnonvastainen kamppailu joukkojen keskuudessa olisi voitu yhdistää taisteluun kansanjoukkojen tärkeimpien elinetujen puolesta ja suorittaa se, tuo kamppailu niin, että joukot ymmärtäisivät sen, että joukot kannattaisivat sitä, tuota kamppailua.

Samaa on sanottava siitä puolueen manööveristä, johon se ryhtyi tämän vuoden alussa viljanhankintakamppailun yhteydessä. On ihmisiä, jotka luulevat, että puolue vasta nyt käsitti taistelun välttämättömyyden kulakkivaaraa vastaan. Se on tietysti typerää, toverit. Puolue on aina käsittänyt tämän taistelun välttämättömyyden ja on käynytkin sitä, ei sanoissa, vaan teossa. Erikoista sille manööverille, jonka puolue suoritti tämän vuoden alussa, oli se, että tänä vuonna puolueelle kävi mahdolliseksi yhdistää päättävä taistelu maaseudun kulakki- ja keinottelija-aineksia vastaan siihen taisteluun, jota käydään laajojen työvätekevien joukkojen elinetujen puolesta, ja yhdistettyään ne se sai viedyksi mukanaan maaseudun työvätekevien joukkojen enemmistön ja eristetyksi kulakin.

Bolshevistisen politiikan taito ei merkitse lainkaan sitä, että ammutaan umpimähkään kaikista tykeistä ja kaikilla rintamilla ottamatta huomioon ajan ja paikan ehtoja, ottamatta huomioon joukkojen valmiutta tukea johdon yksiä tai toisia toimenpiteitä. Bolshevistisen politiikan taito on siinä, että osataan valita aika ja paikka ja ottaa huomioon kaikki asiahaarat sitä varten, että voitaisiin keskittää tuli sille

rintamalle, jossa pikimmin voidaan päästä maksimaalisiin tuloksiin.

Tosiaankin, minkälaiset olisivat tuloksemme nyt, jos olisimme antaneet vakavan iskun kulakistolle kolme vuotta sitten, jolloin emme olleet vielä varmistaneet keskitalonpoikia puolellemme, jolloin keskitalonpoika oli vihoissaan ja hyökkäili kiukkuisesti kuntien toimeenpanevien komiteoiden puheenjohtajien kimppuun, jolloin köyhälistö oli ymmällä uuden talouspolitiikan seurausten johdosta, jolloin meillä oli kylvöalaa vain 75 prosenttia sodanedellisestä, jolloin edessämme oli peruskysymyksenä elintarvikkeiden ja raaka-aineiden tuotannon laajentaminen maaseudulla, jolloin meillä ei ollut vielä vakavaa elintarvike- ja raaka-aineperustaa teollisuutta varten?

Olen varma siitä, että me olisimme silloin hävinneet taistelun, emme olisi kyenneet laajentamaan kylvöalaa siihen määrään, johon olemme onnistuneet sen nyt saattamaan, olisimme rikkoneet mahdollisuuden elintarvike- ja raaka-aineperustan muodostamiseen teollisuutta varten, olisimme helpottaneet kulakiston voimistumista, sysänneet keskitalonpojan luotamme ja meillä olisi nyt mahdollisesti mitä vakavimpia poliittisia vaikeuksia maassa.

Mitä meillä oli maaseudulla tämän vuoden alkuun tultaessa? Sodanedelliseen määräänsä asti laajentunut kylvöala, lujittunut raaka-aine- ja elintarvikeperusta teollisuutta varten, Neuvostovallan puolelle varmistettu keskitalonpoikien enemmistö, enemmän tai vähemmän järjestynyt köyhälistö, parantuneet ja lujittuneet puolue- ja neuvostojärjestöt maaseudulla. Eikö ole selvää, että vain näillä ehdoilla voitiin vakavan

menestyksen toivossa järjestää isku kulakki- ja kei-  
nottelija-aineksia vastaan? Eikö ole selvää, että vain  
järkensä menettäneet eivät voi ymmärtää, mikä ero  
on näiden kahden tilanteen välillä laajan joukkotais-  
telun järjestämisessä maaseudun kapitalistisia aineksia  
vastaan?

Tässä on teille esimerkki siitä, miten järjetöntä  
olisi ampua umpimähkään kaikista tykeistä kaikilla  
rintamilla ottamatta huomioon ajan ja paikan erikoi-  
suuksia, ottamatta huomioon voimasuhdetta taistelevien  
välillä.

Näin, toverit, ovat asiat viljanhankintakysymyk-  
sessä.

Siirtykäämme nyt kysymykseen Shahtyn jutusta.

### III

#### SHAHTYN JUTTU

Minkälainen on Shahtyn jutun luokkaolemus, missä  
piilevät Shahtyn jutun juuret ja minkälaisella luokka-  
pohjalla tuo taloudellinen vastavallankumous saattoi  
syntyä?

On tovereita, jotka pitävät Shahtyn juttua sat-  
tumana. Tavallisesti he sanovat: siinä me töllistelimme  
aika tavalla, emme ottaneet vaarin, mutta jos emme  
olisi töllistelleet, niin ei meillä olisi ollut mitään  
Shahtyn juttua. Siitä, että siinä on töllistely ja töl-  
listelty aika lailla, siitä ei voi olla pienintäkään  
epäilystä. Mutta kun kaikki selitetään johtuvan töl-  
listelystä, niin se merkitsee sitä, ettei ymmärretä  
asian olemusta.

Mistä Shahtyn jutun tosiasiat ja aineistot puhuvat?

Tosiasiat puhuvat siitä, että Shahtyn juttu on taloudellista vastavallankumousta, jonka osa porvarillisia spesialisteja, entisiä kivihiiliteollisuuden omistajia on järjestänyt.

Tosiasiat puhuvat edelleen siitä, että nämä salaiseksi ryhmäksi järjestyneet spesialistit saivat rahaa tuhotyötään varten entisiltä isänniltä, jotka ovat nykyään maanpaossa, sekä Lännen vastavallankumouksellisilta neuvostovastaisilta kapitalistisilta järjestöiltä.

Tosiasiat puhuvat lopuksi siitä, että tuo porvarillisten spesialistien ryhmä toimi ja hävitti teollisuuttamme Lännen kapitalististen järjestöjen antamien ohjeiden mukaan.

Mistä tämä kaikki puhuu?

Siitä, että me olemme tässä tekemisissä taloudellisen intervention kanssa, jonka länsieurooppalaiset neuvostovastaiset kapitalistiset järjestöt ovat järjestäneet teollisuutemme asioihin. Aikoinaan tapahtui sotilaallis-poliittinen interventio, jonka me onnistuimme likvidoimaan voitokkaan kansalaissodan avulla. Nyt meillä on taloudellisen intervention yritys, jonka likvidoimiseksi ei tarvita kansalaissotaa, mutta joka meidän on kuitenkin likvidoitava ja jonka me likvidoimme kaikin käytettävissämme olevin keinoin.

Olisi tyhmää olettaa, että kansainvälinen pääoma jättää meidät rauhaan. Ei, toverit, sellaista ei voida olettaa. On olemassa luokkia, on olemassa kansainvälinen pääoma, ja se ei voi katsella rauhallisesti sosialismia rakentavan maan kehittymistä. Ennen se, kansainvälinen pääoma, aikoi kukistaa Neuvostovallan

suoranaisen sotilaallisen intervention avulla. Yritys ei onnistunut. Nyt se pyrkii ja on edelleenkin pyrkivä heikentämään taloudellista mahtiamme näkymättömän taloudellisen intervention avulla, jota ei aina huomata, mutta joka on verrattain tuntuva, se järjestää tuholaisuutta, valmistelee kaikenlaisia „kriisejä“ näillä tai noilla teollisuuden aloilla ja helpottaa siten tulevan sotilaallisen intervention mahdollisuutta. Siinä on kaikki sidottu kansainvälisen pääoman luokkataistelun solmuksi Neuvostovaltaa vastaan eikä minkäänlaisista sattumista voi olla puhetta.

Joko tahi:

**joko** me tulemme edelleenkin harjoittamaan valankumouksellista politiikkaa liittäen Neuvostoliiton työväenluokan ympärille kaikkien maiden proletaarit ja sorretut, — ja silloin kansainvälinen pääoma tulee kaikin keinoin häiritsemään eteenpäinmenoamme;

**tahi** me luovumme vallankumouksellisesta politiikastamme, suostumme tekemään joukon periaatteellisia myönnytyksiä kansainväliselle pääomalle, — ja silloin kansainvälinen pääoma tulee ehkäpä „auttamaan“ meitä sosialistisen maamme rappeuttamisessa „kiltiksi“ porvarilliseksi tasavallaksi.

On ihmisiä, jotka luulevat, että me voimme harjoittaa vapautuksellista ulkopoliitiikkaa ja samalla päästä siihen, että Euroopan ja Amerikan kapitalistit kehuisivat meitä siitä. En ryhdy todistelemaan sitä, että sellaisilla naiiveilla ihmisillä ei ole eikä voi olla mitään yhteistä puolueemme kanssa.

Englanti, esimerkiksi, vaatii meiltä, että me soisimme sen kanssa anastukseen perustuvista vaikutus-

alueista, jossain, sanokaamme Persiassa, Afganistanissa tai Turkissa, ja se vakuuttaa olevansa valmis „ystävyyteen“ kanssamme, jos me suostumme tähän myönnytykseen. Mitä ajattelette, toverit, ehkä me suostumme tähän myönnytykseen?

**Yleinen huudahdus.** Emme!

**Stalin.** Amerikka vaatii, että me luopuisimme periaatteessa muiden maiden työväenluokan vapausliikkeen tukemisesta, että kaikki alkaisi sujua hyvin, jos me suostuisimme tähän myönnytykseen. Mitä ajattelette, toverit, ehkä me suostumme tähän myönnytykseen?

**Yleinen huudahdus.** Emme!

**Stalin.** Me voisimme saada aikaan „ystävälliset“ suhteet Japanin kanssa, jos suostuisimme jakamaan sen kanssa Mandzhurian. Voimmeko me suostua tähän myönnytykseen?

**Yleinen huudahdus.** Emme!

**Stalin.** Tahii esimerkiksi meiltä vaaditaan, että me „lieventäisimme“ ulkomaankaupan monopolia ja suostuisimme maksamaan kaikki sotavelat ja ennen sotaa otetut velat. Toverit, ehkä suostumme siihen?

**Yleinen huudahdus.** Emme!

**Stalin.** Mutta juuri siksi, että jos me haluamme pysyä uskollisina itsellemme, me emme voi suostua näihin ja muihin tämänluontoisiin myönnytyksiin, — juuri sen vuoksi meidän on oltava valmiina siihen, että kansainvälinen pääoma tulee järjestämään meille edelleenkin kaikkia ja kaikenlaisia kolttosia, saman tekevää, onko se sitten Shahtyn juttu tai jokin muu sen tapainen.

Siinä ovat Shahtyn jutun luokkajuuret.

Minkä tähden kansainvälisen pääoman sotilaallinen interventio saattoi meillä onnistua? Sen tähden, että



maassamme oli joukoittain sotilasspesialisteja, kenraaleja ja upseereita, porvariston ja tilanherrain poikia, jotka olivat aina valmiita murtamaan Neuvostovallan perustuksia. Olisivatko nuo upseerit ja kenraalit kyenneet järjestämään vakavaa sotaa Neuvostovaltaa vastaan ilman kansainvälisen pääoman rahallista, sotilaallista ja kaikenlaista muuta tukea? Eivät tietenkään. Olisiko kansainvälinen pääoma kyennyt ilman tuon valkokaartilaiden upseeri- ja kenraaliryhmän apua järjestämään vakavaa interventiota? Luulen, ettei olisi voinut.

Meillä oli silloin tovereita, jotka luulivat, että sotilaallinen interventio oli sattuma, että jos me emme olisi vapauttaneet vankilasta Krasnovia, Mamontovia y.m., niin ei olisi ollut interventiota. Se ei tietenkään ole totta. Siitä ei voi olla epäilystäkään, etteikö Mamontovin, Krasnovin ynnä muiden valkokaartilaiskenraalien vapauttamisella olisi ollut oma osuutensa kansalaissodan kehityksessä. Mutta siitä, että sotilaallisen intervention juuret eivät ole siinä, vaan Neuvostovallan ja toisaalta kansainvälisen pääoman ja sen Venäjällä olleiden kenraalistorippeiden välisissä luokkaristiriidoissa, — siitä ei myöskään voi olla pienintäkään epäilystä.

Olisivatko jotkut porvarilliset spesialistit, entiset kaivostenomistajat, voineet järjestää meillä Shahtyn jutun ilman kansainvälisen pääoman rahallista ja moraalista tukea, ilman sellaista perspektiiviä, että kansainvälinen pääoma voi auttaa heitä Neuvostovallan kukistamisessa? Eivät tietenkään. Olisiko kansainvälinen pääoma kyennyt järjestämään meillä Shahtyn jutun tapaisen taloudellisen intervention,

ellei meillä maassamme olisi ollut porvaristoa, muun muassa eräänlaista porvarillisten specialistien ryhmää, joka oli valmis hukuttamaan Neuvostovallan lusikaliseen vettä? Selvää on, ettei olisi voinut. Onko meillä yleensä sellaisia porvarillisten specialistien ryhmiä, jotka ovat valmiit lähtemään taloudelliseen interventioon, Neuvostovallan vaurioittamiseen? Mielestäni on. En luule, että niitä voisi olla paljon. Mutta siitä ei voi olla epäilystä, etteikö meillä olisi olemassa joitakin vähäisiä porvarillisten vastavallankumouksellisten specialistien ryhmiä, joskin paljon vähälukuisempia kuin sotilaallisen intervention aikana.

Näiden kahden voiman yhtyminen luokin perustan taloudelliselle interventiolle Neuvostoliittoa vastaan.

Siinä juuri onkin Shahtyn jutun luokkaolemus.

Ja nyt niistä käytännöllisistä johtopäätöksistä, jotka Shahtyn jutusta johtuvat.

Haluaisin kosketella neljää käytännöllistä johtopäätöstä, joista Shahtyn juttu meille signalisoi.

Lenin sanoi, että kysymys työntekijäin valinnasta on eräs sosialismin rakentamisen peruskysymyksiä. Shahtyn juttu osoittaa, että me olimme valinneet huonosti talouskaaderimme, emmekä vain huonosti valinneet, vaan olimme panneet nämä kaaderit vielä sellaisiin olosuhteisiin, jotka vaikeuttavat niiden kasvua. Puhutaan päiväkäskystä № 33 ja erikoisesti „Mallisäädöksestä“, joka seurasi tuon päiväkäskyn liitteenä<sup>14</sup>. Tuon mallisäädöksen luonteenomaisena erikoisuutena on se, että se luovuttaa miltei kaikki oikeudet teknilliselle johtajalle jättäen pääjohtajalle oikeuden selvittää konflikteja, „edustaa“ ja soitella

balalaikkaa. On selvää, että sellaisissa oloissa eivät talouskaaderimme voineet kehittyä riittävässä määrässä.

Aikoinaan tuo päiväkäsky oli ehdottoman välttämätön, sillä se annettiin aikana, jolloin meillä yleensä ei ollut omia talouskaadereita, jolloin me emme osanneet johtaa teollisuutta ja jolloin meidän täytyi pakostakin antaa perusoikeudet teknilliselle johtajalle. Mutta nyt tuo päiväkäsky on muuttunut kahleeksi. Nyt meillä on jo omat talouskaaderimme, joilla on kokemusta ja jotka voivat kehittyä kunnollisiksi teollisuutemme johtajiksi. Ja juuri sen vuoksi on aika kumota tuo vanhentunut mallisäädös ja korvata se uudella.

Sanotaan, että kommunistien, erikoisesti taloustyössä olevien työläiskommunistien on mahdotonta oppia kemiallisia kaavoja ja yleensä teknillisiä tietoja. Toverit, se ei ole totta. Maailmassa ei ole sellaisia linnoituksia, joita työtätekevät, bolshevikit eivät pystyisi valloittamaan. (Suosionosoituksia.) Vaikeampiakin linnoituksia me olemme valloittaneet taistellessamme porvaristoa vastaan. Kysymys on vain siitä, että olisi halua omaksua teknillisiä tietoja, että on varattava sitkeyttä ja bolshevistista kärsivällisyyttä. Mutta jotta talouskaadereittemme työoloja voitaisiin muuttaa ja auttaa heitä tulemaan todelliseksi ja täysiä oikeuksia nauttiviksi isänniksi alallaan, on vanha mallisäädös välttämättä kumottava ja korvattava se uudella. Päinvastaisessa tapauksessa me saatamme turmella väkeämme.

Olivatkohan eräät rappeutuneista talousmiehistämme aikaisemmin sen huonompia kuin kuka tahansa meistä? Miten se on selitettävissä, että sellaiset ja

heidän kaltaisensa toverit alkoivat rappeutua ja rämettyä sulautuen elämäntavoissaan yhteen porvarillisten spesialistien kanssa? Se on selitettävissä sillä, että taloudellinen käytäntömme on ollut väärää, se on selitettävissä niillä taloustyöntekijäimme valintaa ja työtä haittaavilla oloilla, jotka vaikeuttavat heidän kasvuaan ja tekevät heistä porvarillisten spesialistien lisäkkeitä. Toverit, sellaisesta käytännöstä pitää tehdä loppu.

Toinen johtopäätös, josta Shahtyn juttu meille signalisoi, on se, että teknillisissä korkeakouluissamme me kasvatamme kaadereita huonosti, että me koulutamme huonosti punaisia spesialistejamme. Tämä johtopäätös on kiertämätön. Minkä takia, esimerkiksi, monet nuorista spesialisteistamme ovat jääneet käyttämättä, ovat osoittautuneet teollisuuteen kelpaamattomiksi? Sen tähden, että he ovat oppineet vain kirjoista, että he ovat kirjanoppineita, heillä ei ole käytännön kokemusta, he ovat irrallaan tuotannosta, ja he luonnollisesti epäonnistuvat. Mutta tarvitsemme me tuollaisia spesialisteja? Ei, me emme tarvitse sellaisia spesialisteja, olkootpa he vaikka kolmesti nuoria spesialisteja. Me tarvitsemme sellaisia spesialisteja, jotka eivät ole vahvoja vain teoreettisesti, vaan myöskin käytännöllisen kokemuksensa kannalta, joilla on luja yhteys tuotantoon, olivatpa he sitten kommunisteja tai ei-kommunisteja.

Nuori spesialisti, joka ei ole nähnytkaan kaivosta eikä halua laskeutua kaivokseen, nuori spesialisti, joka ei ole nähnyt tehdasta eikä halua tahria pukuaan tehtaassa, sellainen spesialisti ei pysty milloinkaan voittamaan vanhoja, käytännöllisen koke-

muksen karkaisemia, mutta asiallemme vihamielisiä spesialisteja. Siksi onkin helposti selitettävissä, etteivät vain vanhat spesialistit, eivät vain talousmiehemme, vaan jopa työläisetkin ottavat tuollaiset spesialistit usein karsaasti vastaan. Mutta sitä varten, ettei nuorten spesialistien kanssa sattuisi tuollaisia yllätyksiä, on välttämättä muutettava heidän koulutustaan ja muutettava sitä siten, että teknillisissä korkeakouluissa lukunsa alkaneilla nuorilla spesialisteilla olisi heti ensimmäisestä vuodesta alkaen välitön yhteys tuotantoon, tehtaaseen, kaivokseen j.n.e.

Kolmas johtopäätös koskee laajojen työläisjoukkojen saamista mukaan teollisuuden hallintotyöhön. Mitenkä ovat siinä suhteessa asiat Shahtyn aineiston mukaan? Kovin huonosti. Kerrassaan huonosti, toverit. On todistettu, että työlakeja rikotaan, 6-tuntista työpäivää työssä maan alla ei aina noudateta eikä työnsuojelua koskevista säännöistä välitetä. Mutta työläiset sietävät sitä. Ammattiliitot ovat vaiti. Ja puoluejärjestöt eivät tee mitään näiden kelvottomien seikkojen poistamiseksi.

Eräs hiljattain Donin kaivosalueella käynyt toveri kierteli siellä kaivoksissa ja kyseli kaivosmiehiltä heidän työolojaan. On merkillepantavaa, ettei yksikään kaivosmiehistä pitänyt tarpeellisena valittaa olojaan. „Kuinka täällä eletään, toverit?“ — kysyi tämä toveri heiltä. „Siinähän se menee, toveri, hyvin täällä pärjätään“, — vastaavat kaivosmiehet hänelle. „Matkustan Moskovaan, sanokaa, mitä minun olisi keskuksessa puhuttava?“ — kysyy hän. „Sanokaa siellä, että hyvin täällä pärjätään“, — vastaa-

vat kaivosmiehet hänelle. „Kuulkaahan, toverit, enhän minä ole mikään ulkomaalainen, vaan venäläinen ja olen tullut tänne kuullakseni teiltä totuuden“, — sanoo toveri heille. „Meille, toveri, on samantekevää, me puhumme vain totta niin ulkomaalaisille kuin omillekin“, — vastaavat kaivosmiehet hänelle.

Sellaisia ovat kaivosmiehemme. He eivät ole yksinkertaisesti työläisiä, vaan sankareita. Siinä juuri onkin se moraalisen pääoman rikkaus, jonka me olemme ehtineet kasata työläisten sydämiin. Ja ajatelkaahan vain, että me tuhlaamme tätä kallisarvoisinta moraalista pääomaa niin jumalattomasti ja rikollisesti kuin mitkäkin Lokakuun vallankumouksen suurenmoisen perinnön huonot ja mihinkään kelpaamattomat perilliset! Mutta, toverit, ei voida kauan pysyä vanhan moraalisen pääoman varassa ja tuhлата sitä niin ajattelemattomasti. On jo aika tehdä loppu sellaisesta. On jo korkea aika!

Lopuksi neljäs johtopäätös, joka koskee kysymystä toimeenpanon tarkastuksesta. Shahtyn juttu osoitti, että toimeenpanon tarkastuksen suhteen meillä ovat asiat kovin huonolla kannalla hallintotyön kaikilla aloilla, sekä puoluetyön alalla että teollisuuden ja ammattiliittotyön alalla. Päätöslauselmia laaditaan, määräyksiä lähetetään, mutta kukaan ei halua pitää huolta siitä, että kysyisi itseltään: entä miten ovat asiat näiden päätöslauselmien ja määräysten täyttämiseen nähden, täytetäänkö niitä käytännössä vai pannaanko ne veran alle?

Iljitsh puhui, että eräs tärkeimpiä kysymyksiä maan hallitsemisessa on kysymys toimeenpanon tarkastuksesta. Mutta juuri tässä kysymyksessä meillä

ovat asiat erittäin huonosti. Päätöksien kirjoittelu ja määräysten lähettäminen ei vielä merkitse johtamista. Johtaminen merkitsee määräysten toimeenpanon tarkastusta, eikä yksinomaan määräysten toimeenpanon, vaan myöskin itse näiden määräysten, niiden oikeellisuuden tai virheellisyyden tarkastusta elävän käytännöllisen työn kannalta. Olisi naurettavaa luulla, että kaikki määräyksemme ovat 100-prosenttisesti oikeita. Sellaista ei ole eikä voi olla, toverit. Toimeenpanon tarkastus onkin juuri sitä, että työntekijämme tarkastaisivat käytännöllisen kokemuksen tullessa ei vain määräystemme täytäntöön panemista, vaan myöskin itse näiden määräysten oikeellisuutta. Siksi epäkohdat tällä alalla merkitsevät epäkohtia koko johtamistyössämme.

Ottakaamme esimerkiksi toimeenpanon tarkastus puhtaasti puoluelinjalla. Me kutsumme tavallisesti piirikuntakomiteoiden ja läänikomiteoiden sihteereitä Keskuskomiteaan tekemään selkoa asioista ja tarkastamme siten Keskuskomitean ohjeiden toimeenpanoa. Sihteerit selostavat ja tunnustavat puutteellisuudet työssään. Keskuskomitea osoittaa epäkohtia ja tekee kaavanmukaisia päätöslauselmia velvoituksineen — on syvennettävä ja laajennettava työtä, korostettava sitä ja sitä, kiinnitettävä vakavaa huomiota siihen ja siihen j.n.e. Sihteerit matkustavat takaisin paikkakunnille mukanaan nämä päätöslauselmat. Sitten me kutsumme heidät uudelleen, ja taas toistuu sama juttu syventämisestä, laajentamisesta j.n.e., j.n.e. En väitä, että kaikki tämä työ olisi hyödytöntä. Ei, toverit, tällä työllä ovat hyvätkin puolensa järjestöjen kasvatuksen ja kannustamisen kannalta. Mutta

täytyy tunnustaa, että toimeenpanon tämä tarkastusmenetelmä ei nyt enää riitä. On myönnettävä, että tätä menetelmää on täydennettävä toisella menetelmällä, sillä menetelmällä, että puolue- ja neuvostotyömme huippukerroksen työntekijöitä lähetetään työhön paikkakunnille. (Ääni: „Se on hyvä juttu!“) Tarkoitin meidän johtavien tovereittemme lähettämistä väliaikaisesti työhön paikkakunnille ei komentajina, vaan tavallisina työntekijöinä, paikallisten järjestöjen käytettäväksi. Luulen, että tällä toimenpiteellä on oleva suuri tulevaisuus ja se voi parantaa toimeenpanon tarkastusta, jos se toteutetaan rehellisesti ja tunnollisesti.

Jos Keskuskomitean jäsenet, Keskuskontrollikomitean Puhemiehistön jäsenet, kansankomissaarit ja heidän sijaisensa, Neuvostoliiton Ammattiliittojen Keskusneuvoston Puhemiehistön jäsenet sekä eri ammattiliittojen Keskuskomiteoiden puhemiehistöjen jäsenet, jos he alkavat käydä systemaattisesti paikkakunnilla ja tehdä siellä työtä tarkoituksella tutustua työhön, perehtyä kaikkiin vaikeuksiin, tutkia kaikki plussat ja miinukset, — niin vakuutan teille, että se on oleva mitä tehokkainta ja mitä vaikuttavinta toimeenpanon tarkastusta. Se on oleva parhain keino kunnioitettavien johtajiemme kokemusten rikastuttamiseksi. Ja jos tämä muodostuisi systeemiksi, — ja sen täytyy tulla ehdottomasti systeemiksi, — niin vakuutan teille, että lait, joita me täällä kirjoitamme, ja määräykset, joita me laadimme, olisivat huomattavasti elämää vastaavampia ja oikeampia kuin mitä ne nykyään ovat.

Näin on, toverit, Shahtyn jutun laita.



## IV

## YLEINEN JOHTOPÄÄTÖS

Meillä on sisäisiä vihollisia. Meillä on ulkoisia vihollisia. Sitä ei saa unohtaa hetkeksikään, toverit.

Meillä oli hankintapula, joka on jo likvidoitu. Hankintapula merkitsi maaseudun kapitalististen ainesten ensimmäistä vakavaa esiintymistä Neuvostovaltaa vastaan uuden talouspolitiikan oloissa.

Meillä on Shahtyn juttu, jota jo likvidoidaan ja joka saadaan epäilemättä likvidoiduksi. Shahtyn juttu merkitsee kansainvälisen pääoman ja sen maassamme olevien agenttien uutta vakavaa esiintymistä Neuvostovaltaa vastaan. Se on taloudellista interventiota sisäisiin asioihimme.

On sanomattakin selvää, että nämä tällaiset ja näiden kaltaiset esiintymiset niin sisäisellä kuin ulkoisellakin linjalla voivat toistua ja nähtävästi tulevatkin toistumaan. Tehtävämme on osoittaa mahdollisimman suurta valppautta ja olla valmiina. Ja jos me olemme valppaita, toverit, niin me lyömme vihollisemme tulevaisuudessakin aivan varmasti samoin kuin me lyömme niitä nykyään ja olemme lyöneet ennenkin. (Myrskyisiä, kauankestäviä suosiosoituksia.)

*„Pravda“ № 90,  
huhtikuun 18 pnä 1928*